

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אסקופה משמשת שתי רשויות, בזמן שהפתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ.	אחרים:											◊	<
ואף על גב דלית ליה לחי?												⚡	
תוך הפתח צריך לחי אחר להתירן	והאמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											⚡	◊
וכי תימא: דלית ביה ארבעה על ארבעה												!	
תוך הפתח, אף על פי שאין בו ארבעה על ארבעה - צריך לחי אחר להתירן	והאמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											⚡	
הכא באיסקופת מבוי עסקינן, חציו מקורה וחציו שאינו מקורה, וקירוי כלפי פנים פתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ.	רב יהודה אמר רב:											!	◊
לעולם באיסקופת בית עסקינן, וכגון שקורה בשתי קורות שאין בו ארבעה ואין בו ארבעה, ואין בין זו לזו שלשה, ודלת באמצע פתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ.	רב אשי:											!	◊
ואם היתה איסקופה גבוהה עשרה ורחבה ארבעה - הרי זו רשות לעצמה.													<
מסייע ליה לרב יצחק בר אבדימי.													
כל מקום שאתה מוצא שתי רשויות והן רשות אחת, כגון עמוד ברשות היחיד גבוה עשרה ורחב ארבעה - אסור לכתף עליו, גזירה משום תל ברשות הרבים.	דאמר רב יצחק בר אבדימי, אומר היה רבי מאיר:												◊
לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה עד שיתפלל, לא יכנס אדם למרחץ ולא לבורסקי ולא לאכול ולא לדין. ואם התחילו - אין מפסיקין.													■
מפסיקין לקריאת שמע ואין מפסיקין לתפלה.													■
הי סמוך למנחה?													◊
אילימא למנחה גדולה													!
אמאי לא? האיכא שהות ביום טובא													⚡
אלא סמוך למנחה קטנה.													◊
אם התחילו אין מפסיקין.													◊
נימא תיהוי תיובתא דרבי יהושע בן לוי													⚡
כיון שהגיע זמן תפלת המנחה - אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיתפלל תפלת המנחה	דאמר רבי יהושע בן לוי:												◊
לא, לעולם סמוך למנחה גדולה, ובתפורת בן אלעשה.													!
ולא למרחץ - לכולא מילתא דמרחץ.													!
ולא לבורסקי - לבורסקי גדולה.													!
ולא לאכול - בסעודה גדולה.													!
ולא לדין - בתחילת דין.													!
לעולם בתפורת דין, לכתחילה אמאי לא ישב - גזירה שמא ישבר הזוג.	רב אחא בר יעקב:												!
ולא למרחץ - להזיע בעלמא, לכתחלה אמאי לא - גזירה שמא יתעלפה.													!
ולא לבורסקי - לעיוני בעלמא. לכתחלה אמאי לא - דילמא חזי פסידא בוביניה ומטריד.													!
ולא לאכול - בסעודה קטנה. לכתחלה אמאי לא - דילמא אתי לאמשוכי.													!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-יציאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ולא לדין - בגמר הדין, לכתחלה אמאי לא - דילמא חזי טעמא וסתר דינא.											!	◊	ט:	
מאימתי התחלת תספורת?											^	◊	ט:	
משיניח מעפורת של ספרין על ברכיו.	רב אבין:										!	◊	ט:	
ומאימתי התחלת מרחץ?											^	◊	ט:	
משיערה מעפרתו הימנו.	רב אבין:										!	◊	ט:	
ומאימתי התחלת בורסקי?											^	◊	ט:	
משיקשור בין כתיפיו.	[רב אבין]										!	◊	ט:	
ומאימתי התחלת אכילה?											^	◊	ט:	
משיטול ידיו.	רב:										!	◊	ט:	
משיתיר הגורה.	רבי חנינא:										!	◊	ט:	
ולא פליגי. הא - לן, והא - להו.											■	◊	י:	
אמר אבוי הני חברין בבלאי, למאן דאמר תפלת ערבית רשות, כיון דשרא ליה המייניה - לא מטרחינן ליה.	[אבוי]										■	◊	י:	
ולמאן דאמר חובה - מטרחינן ליה? והא תפלת מנחה, דלכולי עלמא חובה היא											⚡	◊	י:	
אם התחילו אין מפסיקין.	ותנן:										■	⚡	י:	
משיתיר הגורן	ואמר רבי חנינא:										■	⚡	י:	
התם לא שכיחא שכרות, הכא - שכיחא שכרות.											!	◊	י:	
אי נמי: במנחה כיון דקביעא לה זימנא - מירתת ולא אחי למפשע, ערבית כיון דכולא ליליא זמן ערבית - לא מירתת ואתי למפשע.											!	◊	י:	
טריחותא למיסר המייניה?	מתקיף לה רב ששת:										⚡	◊	י:	
ועוד: ליקו הכי וליצלי?	[רב ששת]										⚡	◊	י:	
משום שנאמר (עמוס ד) הכון לקראת אלהיך ישראל.											■	!	◊	י:
רבא בר רב הונא רמי פומקי ומצלי, אמר הכון לקראת וגו'.	[רבא בר רב הונא]										○		י:	
שדי גלימיה ופכר ידיה, ומצלי. אמר: כעבדא קמיה מריה.	[רבא]										○		י:	
חזינא ליה לרב כהנא, כי איכא צערא בעלמא - שדי גלימיה ופכר ידיה ומצלי, אמר: כעבדא קמי מריה. כי איכא שלמא - לביש ומתכסי ומתעטף ומצלי, אמר: הכון לקראת אלהיך ישראל.	רב אשי: [רב כהנא]										○		י:	
רבא חזייה לרב המנונא דקא מאריך בצלותיה	[רב המנונא]										○		י:	
מניחין חיי עולם ועוסקים בחיי שעה	אמר: [רבא]										⚡		י:	
זמן תפלה לחוד, וזמן תורה לחוד.	והוא סבר: [רב המנונא]										■		י:	
רבי ירמיה הוה יתיב קמיה דרבי זירא, והוו עסקי בשמעתא.											○		י:	
נגה לצלווי, והוה קא מסרהב רבי ירמיה	[רבי ירמיה]										○		י:	
(משלי כח) מסיר אזנו משמע תורה גם תפלתו תועבה.	קרי עליה רבי זירא:										■		י:	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאימתי התחלת דין?											⚡	◊
משיתפטו הדיינין	חד: [רבי ירמיה/רבי יונה]										!	◊
משיתפתו בעלי דינים.	וחד: [רבי ירמיה/רבי יונה]										!	◊
ולא פליגי, הא - דעסקי ואתו בדינא, הא - דלא עסקי ואתו בדינא.											■	◊
רב אמר ורב אסי הווי יתבי וגרסי ביני עמודי וכל שעתא ושעתא הווי טפחי אעיברא דדשא ואמרי: אי איכא דאית ליה דינא - ליעול ולית.	[רב אמר ורב אסי]										○	◊
רב חסדא ורבה בר רב	[רב חסדא ורבה בר רב הונא]										○	◊
(שמות יח) ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכי תעלה על דעתך שמשעה יושב ודן כל היום כליו? תורתו מתי נעשית? אלא לומר לך כל דין דין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת - מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. כתיב הכא ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכתיב התם (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.	תנא להו רב חייא בר רב מדפתי:										■	◊
עד מתי יושבין בדין?											⚡	◊
עד זמן סעודה.	רב ששת:										!	◊
מאי קרא - דכתיב (קהלת י) אי לך ארץ שמלכך נער ושריך בבקר יאכלו אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי בגבורה של תורה, ולא בשתייה של יין.	רב חמא:										■	◊
שעה ראשונה - מאכל לודים, שניה - מאכל לסטים, שלישית - מאכל יורשין, רביעית - מאכל פועלים, חמישית - מאכל כל אדם.	תנו רבנן:										■	◊
איני?											⚡	◊
רביעית זמן סעודה לכל אדם	והאמר רב פפא:										⚡	◊
אלא: רביעית - מאכל כל אדם, חמישית - מאכל פועלים, ששית - מאכל תלמידי חכמים. מכאן ואילך - כזורק אבן לחמת.											■	◊
לא אמרן אלא דלא טעים מידי בצפרא, אבל טעים מידי בצפרא - לית לן בה.	אביי:										■	◊
מתפלל אדם תפלתו בבית המרחץ.	רב אדא בר אהבה:										■	◊
הנכנס לבית המרחץ, מקום שבני אדם עומדין לבושין - יש שם מקרא ותפלה, ואין צריך לומר שאילת שלום, ומניח תפילין ואין צריך לומר שאינו חולץ.	מיתבי:										⚡	◊
מקום שבני אדם עומדים ערומים ולבושין - יש שם שאילת שלום, ואין שם מקרא ותפלה, ואינו חולץ תפילין, ואינו מניח לכתחלה.											⚡	◊
מקום שבני אדם עומדין ערומים - אין שם שאילת שלום, ואין צריך לומר מקרא ותפלה, וחולץ תפילין ואין צריך לומר שאינו מניח.											⚡	◊
במרחץ שאין בו אדם.	כי קאמר רב אדא בר אהבה:										!	◊
מרחץ שאמרו - אף על פי שאין בו אדם, בית הכסא שאמרו - אף על פי שאין בו צואה	והא אמר רבי יוסי בר חנינא:										⚡	◊
בחדתי.											!	◊
הזמינו לבית הכסא מהו? יש זימון או אין זימון?	והא מבעיא בעא ליה רבינא:										⚡	◊
ולא איפשיטא ליה לאו הוא הדין למרחץ?											⚡	◊
לא, דילמא שאני בית הכסא דמאס.											!	◊
אין שם שאילת שלום											■	◊
מסייע ליה לרב המנונא משמיה דעולא											■	◊
אסור לאדם שיתן שלום לחבירו בבית המרחץ, משום שנאמר (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום.	דאמר: [רב המנונא משמיה דעולא]										■	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא מעתה, הימנותא נמי אסור למימר בבית הכסא, דכתיב (דברים ז) האל הנאמן										⚡		
וכי תימא: הכי נמי										!		
שרי למימר הימנותא בבית הכסא	והאמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:									⚡		◊
התם שם גופיה לא איקרי הכי דמתרגמינן אלהא מהימנא, הכא - שם גופיה איקרי שלום דכתיב ויקרא לו ה' שלום.										!		◊
הנותן מתנה לחבירו - צריך להודיעו, שנאמר (שמות לא) לדעת כי אני ה' מקדשכם.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											◊
לדעת כי אני ה' מקדשכם. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל - לך והודיעם.	תניא נמי הכי:										■	
הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו.	מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:										■	
מאי עביד ליה?											^	
שאיף ליה משחא ומלי ליה כחלא	אביי:										!	
והאידינא דהיישנין לכשפים מאי?											^	
שאיף ליה מאותו המין.	רב פפא:										!	◊
איני?												⚡
הנותן מתנה לחבירו - אין צריך להודיעו, שנאמר (שמות לד) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו	והאמר רב חמא ברבי חנינא:										⚡	◊
לא קשיא, הא - במילתא דעבידא לאגלויי, הא - במילתא דלא עבידא לאגלויי.											!	◊
והא שבת דעבידא לגלויי											⚡	
מתן שכרה לא עביד לגלויי.											!	
רב חסדא הוה נקיט בידיה תרתי מתנתא דתורא אמר: כל מאן דאתי ואמר לי שמעתתא חדתא משמיה דרב - יהיבנא ליה ניהליה.												◊
הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו. שנאמר לדעת כי אני ה' מקדשכם.	אמר לו רבא בר מחסיא, הכי אמר רב:										■	◊
יהבה ניהליה.	[רב חסדא]											◊
אמר: חביבין עלך שמעתתא דרב כולי האי?	[רבא בר מחסיא]										◊	◊
אמר ליה: אין.	[רב חסדא]										◊	
מילתא אלכשייהו יקרא.	אמר ליה [רבא בר מחסיא], היינו דאמר רב:										■	◊
אמר ליה: אמר רב הכי? בתרייתא עדיפא לי מקמייתא ואי הוה נקיטנא אחריתי - יהיבנא לך.	[רב חסדא]										◊	
לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים, שבשכיל משקל שני סלעים מילת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו - נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											◊
לעולם יחזור אדם וישב בעיר שישבתה קרובה. שמתוך שישבתה קרובה עונותיה מועטין. שנאמר (בראשית יט) הנה נא העיר הזאת קרובה לנוס שמה והיא - מצער. מאי קרובה? אילימא קרובה דמיקרבא וזוטא - והא קא חזו לה אלא: מתוך שישבתה קרובה - עונותיה מוצערין.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											◊
מאי קרא? - דכתיב (בראשית יט) אמלטה נא שמה, נ"א בגימטריא חמשין וחד הוי, ושל סדום חמישים ושתיים ושלושה עשרים ושש, דכתיב (בראשית יד) שתיים עשרה שנה עבדו את כדורלעמר ושלש עשרה שנה מרדו ובארבע עשרה שנה וגו'.	רבי אבין:										■	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	א.א.	
כל עיר שגגותיה גבוהין מבית הכנסת לטוף חרבה, שנאמר (עזרא ט) לרומם את בית אלהינו ולהעמיד את חרבתי.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													◊	א.א.
והני מילי - בבתיים אבל בקשקושי ואברורי - לית לן בה.														◊	א.א.
אנא עבדי למתא מחסיא דלא חרבה.	[רב אשי]													o	א.א.
והא חרבה														◊	א.א.
מאותו עון לא חרבה.														!	א.א.
תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, תחת נכרי ולא תחת חבר, תחת חבר ולא תחת תלמיד חכם, תחת תלמיד חכם ולא תחת יתום ואלמנה.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													◊	א.א.
כל חולי ולא חולי מעים, כל כאב - ולא כאב לב, כל מחוש - ולא מחוש ראש, כל רעה - ולא אשה רעה.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													◊	א.א.
אם יהיו כל הימים דין, ואגמים קולמוסים, ושמים יריעות, וכל בני אדם לבלרין - אין מספיקים לכתוב חללה של רשות.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													◊	א.א.
מאי קראה?														^	א.א.
(משלי כה) שמים לרום וארץ לעמק ולב מלכים אין חקר.	רב משרשיא:													!	א.א.
יפה תענית להלום כאש לנעורת.	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													◊	א.א.
ובו ביום.	רב חסדא:													◊	א.א.
אפילו בשבת.	ואמר רב יוסף:													◊	א.א.
רב יהושע בריה דרב אידי איקלע לבי רב אשי, עבדי ליה עיגלא תילתא.	[רב יהושע בריה דרב אידי]													o	א.א.
אמרו ליה: לטעום מר מיד?	[בי רב אשי]													o	א.א.
אמר להו: בתענית יתיבא.	[רב יהושע בריה דרב אידי]													o	א.א.
אמרו ליה: ולא סבר ליה מר להא דרב יהודה	[בי רב אשי]													◊	א.א.
לוה אדם תעניתו ופורע?	דאמר רב יהודה:													◊	א.א.
אמר להו: תענית חלום הוא	[רב יהושע בריה דרב אידי]													!	א.א.
יפה תענית להלום כאש לנעורת	ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													!	א.א.
ובו ביום	ואמר רב חסדא:													!	א.א.
אפילו בשבת.	ואמר רב יוסף:													!	א.א.
ואם התחילו אין מפסיקין, מפסיקין לקריאת שמע.														◊	א.א.
הא תנא ליה רישא אין מפסיקין														◊	א.א.
סיפא אתאן לדברי תורה.														!	א.א.
חברים שהיו עוסקין בתורה - מפסיקין לקריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה.	דתניא:													!	א.א.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחאי וחביריו, שתורתן אומנותן. אבל כגון אנו - מפסיקין לקריאת שמע ולתפלה.	רבי יוחנן:										!	◊	יא.
כשם שאין מפסיקין לתפלה כך אין מפסיקין לקריאת שמע	והתניא:										⚡	◊	יא.
כי תני ההיא - בעיבור שנה.											!	◊	יא.
כשהיינו עוסקין בעיבור השנה ביבנה לא היינו מפסיקין לא לקריאת שמע ולא לתפלה.	דאמר רב אדא בר אבהו, וכן תנו סבי דהגרונאי, אמר רבי אלעזר בר צדוק:										!	◊	יא.
לא יצא החייט במחטו סמוך לחשכה - שמא ישכח ויצא, ולא הבלר בקולמוסו.												■	יא.
ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר.												■	יא.
באמת אמרו: החזן רואה היכן תינוקות קוראין, אבל הוא לא יקרא.												■	יא.
כיוצא בו: לא יאכל הזב עם הובה, מפני הרגל עבירה.												■	יא.
לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה הרבים, ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד. אבל אם הכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה - מותר, וכן בגת.	תנן התם:											■	יא.
כרמלית מאי?	איבעיא להו:										▲	◊	יא.
היא היא.	אביי:										!	◊	יא.
היא גופה גזירה, ואגן ניקוס ונגזור גזירה לגזירה?	רבא:										!	◊	יא.
מנא אמנא לה - דקתני וכן בגת. מאי גת? אי רשות היחיד - תנינא, אי רשות הרבים - תנינא, אלא לאו - כרמלית.	אביי:											◊	יא.
וכן בגת - לענין מעשר.	רבא:											◊	יא.
וכן בגת - לענין מעשר	וכן אמר רב ששת:											■	יא.
שותין על הגת בין על החמין בין על הצונן ופטור, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]										◆	◊	יא.
מחייב	רבי אלעזר ברבי צדוק:										◆	◊	יא.
על החמין - חייב, על הצונן - פטור, מפני שהוא מחזיר את המותר.	הכמים:										◆	◊	יא.
לא יצא החייט במחטו סמוך לחשיכה שמא ישכח ויצא	תנן:										⚡	◊	יא.
מאי לאו דתחובה לו בבגדו?											⚡	◊	יא.
לא, דנקיט ליה בידיה.											!	◊	יא.
לא יצא החייט במחטו התחובה לו בבגדו	תא שמע:										⚡	◊	יא.
מאי לאו בערב שבת?											⚡	◊	יא.
לא, כי תניא ההיא - בשבת.											!	◊	יא.
לא יצא החייט במחטו התחובה בבגדו בערב שבת עם חשיכה	והתניא:										⚡	◊	יא.
הא מני - רבי יהודה היא											!	◊	יא.
אומן דרך אומנתו חייב.	דאמר: [רבי יהודה]										!	◊	יא.
לא יצא החייט במחטו התחובה לו בבגדו, ולא נגר בקיסם שבאזנו, ולא סורק במשיחה שבאזנו, ולא גרדי באיירא שבאזנו, ולא צבע בדוגמא שבצוארו, ולא שולחני בדינר שבאזנו, ואם יצא - פטור אבל אסור, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]										◆	◊	יא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אומן דרך אומנתו - חייב, שאר כל אדם - פטור.	רבי יהודה:	■	■	◆								◇	יא:
לא יצא הזב בכיסו, ואם יצא - פטור אבל אסור.	תני חדא:	■	♣									◇	יא:
לא יצא, ואם יצא - חייב חטאת.	ותניא אידך:	■	♣									◇	יא:
לא קשיא, הא - רבי מאיר, הא - רבי יהודה.	רב יוסף:	!										◇	יא:
אימור דשמעת ליה לרבי מאיר - במידי דלאו היינו אורחיה, במידי דהיינו אורחיה מי שמעת ליה? דאי לא תימא הכי - אלא מעתה, הדיוט שחקק קב בבקעת בשבת לרבי מאיר הכי נמי דלא מחייב?	אמר ליה אביי:	♣											יא:
לא קשיא, כאן - בזב בעל שתי ראיות, כאן - בזב בעל שלש ראיות.	אלא אמר רב המנונא:	!										◇	יא:
מאי שנא זב בעל שתי ראיות דחייב - דמיבעי ליה לבדיקה, זב בעל שלש נמי מיבעי ליה לספירה		♣										◇	יא:
לא נצרכא אלא לבזב.		!										◇	יא:
והא מיבעי ליה כדי שלא יטנופ כלין		♣										◇	יא:
האי תנא, הוא דאמר כל אצולי טינוף - לא קא חשיב.	רבי זירא:	!										◇	יא:
הכופה קערה על הכותל, אם בשביל שתודח הקערה - הרי זה בכי יותן, אם בשביל שלא ילקה הכותל - אינו בכי יותן.	דתנן:	!	■									◇	יא:
מי דמי? תם - לא קא בעי להו להני משקין כלל, הכא - קא בעי להו להאי כיס לקבולי ביה זיבה האי לא דמיא אלא לסיפא:		♣										◇	יב.
עריבה שירד דלף לתוכה, מים הניתזין והנצפין - אינן בכי יותן, ושבתוכה - הרי זה בכי יותן.	[סיפא]	♣										◇	יב.
לא קשיא, הא - רבי יהודה, והא - רבי שמעון.	אלא אביי ורבא דאמרי תרוייהו:	!										◇	יב.
יוצא אדם בתפילין בערב שבת עם חשיכה.	תני דבי רבי ישמעאל:											■	יב.
מאי טעמא												▲	יב.
חייב אדם למשמש בתפילין כל שעה ושעה, קל וחמר מציץ: מה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת - אמרה תורה (שמות כח) והיה על מצחו תמיד - שלא יסח דעתו ממנו, תפילין שיש בהן אזכרות הרבה - על אחת כמה וכמה	כיון דאמר רבה בר רב הונא:											!	יב.
הלכך: מידכר דכיר להו.												!	יב.
חייב אדם למשמש בבגדו ערב שבת עם חשכה.	תניא, חנניא:											■	יב.
הלכתא רבתי לשבת.	רב יוסף:											■	יב.
לא יפלה את כליו כו.												■	יב.
לא יפלה את כליו - ביום, שמא יהרוג, ורבי אליעזר היא.	איבעיא להו:											▲	יב.
ההורג כינה בשבת כאילו הורג גמל.	דתניא, אמר רבי אליעזר:											■	יב.
ולא יקרא לאור הנר שמא יטה. או דילמא: תרוייהו שמא יטה?												▲	יב.
אין פולין ואין קורין לאור הנר.	תא שמע:											!	יב.
מי אלימא ממתניתין?												♣	יב.
אין פולין לאור הנר, ואין קורין לאור הנר, אלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גרון.	תא שמע:											!	יב.
שמע מינה: דתרוייהו שמא יטה, שמע מינה.												!	יב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- statement ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof	מקרא- key:
---	--------------------------------

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
אפילו להבחין בין בגדו לבגדי אשתו.	רב יהודה אמר שמואל:												◇	יב.
לא אמרן אלא דבני מחווא, אבל דבני חקליתא - מידע ידע, ודבני מחווא נמי לא אמרן אלא זקנות, אבל דילדות - מידע ידעי.	רבא:												◇	יב.
אין פולין ברשות הרבים מפני הכבוד.	תנו רבנן:												◇	יב.
אין עושין אפיקטויזין ברשות הרבים מפני הכבוד.	כיוצא בו אמר רבי יהודה, ואמרי לה רבי נחמיה:												■	יב.
המפלה את כליו מולל וזורק, ובלבד שלא יהרוג.	תנו רבנן: [ת"ק]												◇	יב.
נוטל וזורק, ובלבד שלא ימלול.	אבא שאול:												◇	יב.
הלכה - מולל וזורק וזהו כבודו, ואפילו בחול.	רב הונא:												◇	יב.
רבה מקטע להו	[רבה]												○	יב.
ורב ששת מקטע להו	[רב ששת]												○	יב.
שדי להו לקנא דמיא.	[רבא]												○	יב.
אמר להו רב נחמן לבנתיה: קטולין, ואשמעינן לי קלא דסנוותי.	[רב נחמן]												○	יב.
אין הורגין את המאכולת בשבת, דברי בית שמאי	תניא, רבי שמעון בן אלעזר: [בית שמאי]												◇	יב.
מתירין.	בית הלל:												◇	יב.
אין משדכין את התינוקות לארס, ולא את התינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות.	וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבן שמעון בן גמליאל:												■	יב.
ואין מנחמין אבלים, ואין מבקרין חולין בשבת, דברי בית שמאי	[בית שמאי]												◇	יב.
מתירין.	בית הלל:												◇	יב.
הנכנס לבקר את החולה אומר: שבת היא מלועק, ורפואה קרובה לבא	תנו רבנן:												■	יב.
יכולה היא שתרחם.	רבי מאיר:												■	יב.
המקום ירחם עליך ועל חולי ישראל.	רבי יהודה:												■	יב:
המקום ירחם עליך בתוך חולי ישראל.	רבי יוסי:												■	יב:
שבנא איש ירושלים, בכניסתו אומר: שלום. וביציאתו אומר: שבת היא מלועק, ורפואה קרובה לבא, ורחמי מרובין, ושבתו בשלום.	[שבנא איש ירושלים]												■	יב:
כמאן אזלא הא דאמר רבי חנינא:													^	יב:
מי שיש לו חולה בתוך ביתו צריך שיערבנו בתוך חולי ישראל.	רבי חנינא:												^	יב:
כמאן - כרבי יוסי.													!	יב:
בקושי התירו לנחם אבלים ולבקר חולים בשבת.	ואמר רבי חנינא:												■	יב:
כי הוה אזלינן בתריה דרבי אלעזר לשיולי בתפיחה. זימנן אמר המקום יפקדך לשלום וזימנן אמר רחמנא ידכרינך לשלם.	רבה בר בר חנה: [רבי אלעזר]												○	יב:
היכי עביד הכי?													?	יב:
לעולם אל ישאל אדם צרכיו בלשון ארמי	והאמר רב יהודה:												?	יב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
--	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	
כל השואל צרכיו בלשון ארמי - אין מלאכי השרת נזקקין לו, שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי	ואמר רבי יוחנן:											♣	◇	
שאני חולה, דשכינה עמו.												!	◇	
מנין ששכינה סועד את החולה - שנאמר (תהלים מא) ה' יסעדנו על ערש דוי.	דאמר רב ענן אמר רב:											!	◇	
הנכנס לבקר את החולה לא ישב על גבי מטה ולא על גבי כסא אלא מתעטף ויושב לפניו, מפני ששכינה למעלה מראשותיו של חולה, שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי.	תניא נמי הכי:											♣		
מנין שהקדוש ברוך הוא זן את החולה - שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי.	ואמר רבא אמר רבין:											♣		
ולא יקרא לאור הנר.													♣	
אפילו גבוה שתי קומות, ואפילו שתי מרדעות, ואפילו עשרה בתים זו על גב זו.	רבה:												♣	
חד הוא דלא ליקרי, הא תרי - שפיר דמי.													♣	
לא אחד ולא שנים	והתניא:												♣	
לא קשיא, כאן - בענין אחד, כאן - בשני ענינים.	רבי אלעזר:												!	
ובמדורה - אפילו עשרה בני אדם אסור.	רב הונא:												♣	
אם אדם חשוב הוא - מותר.	רבא:												♣	
לא יקרא לאור הנר שמא יטה.	מיתבי:												♣	
אמר רבי ישמעאל בן אלישע: אני אקרא ולא אטה. פעם אחת קרא ובקש להטות. אמר: כמה גדולים דברי חכמים, שהיו אומרים לא יקרא לאור הנר	[רבי ישמעאל בן אלישע]											♣	◇	
קרא והטה וכתב על פנקסו: אני ישמעאל בן אלישע קריתי והטיתי נר בשבת, לכשיבנה בית המקדש אביא חטאת שמנה.	רבי נתן											♣	◇	
שאני רבי ישמעאל בן אלישע, הואיל ומשים עצמו על דברי תורה כהדיוט.	רבי אבא:												!	
שמש בודק כוסות וקערות לאור הנר.	תני חדא:												♣	
לא יבדוק	ותניא אידך:												♣	
לא קשיא, כאן - בשמש קבוע, כאן - בשמש שאינו קבוע.													!	
ואי בעית אימא: הא והא בשמש קבוע. ולא קשיא: הא - בדמשחא, והא בדנפטא.													!	
שמש שאינו קבוע בדמשחא מהו?	איבעיא להו:												^	
הלכה ואין מורין כן.	רב:												♣	
הלכה ומורין כן.	רבי ירמיה בר אבא:												♣	
רבי ירמיה בר אבא איקלע לבי רב אסי, קם שמעיה קא בדיק לנהורא דשרגא													♣	
אמרה ליה דביתהו: ומר לא עביד הכי													♣	
אמר לה: שבקיה, כרביה סבירא ליה.	[רב אסי]												♣	
באמת אמרו החזן כל.													♣	
רואה	והאמרת רישא:												♣	
מאי לאו לקרות?													♣	

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה-O </p> <p>מקרא-key:</p>	<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>
---	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, לסדר פרשיותיו											!	◇	יב:
אבל מסדר הוא ראשי פרשיותיו.	וכן אמר רבה בר שמואל:										■		יב:
וכולה פרשה לא?									ז				יב:
התינוקות של בית רבן היו מסדרין פרשיות וקורין לאור הנר	מיתבי, רבן שמעון בן גמליאל:										ז	◇	יג:
אי בעית אימא - ראשי פרשיותיו, ואי בעית אימא - שאני תינוקות, הואיל ואימת רבן עליהן לא אתי לאצלוי.											!	◇	יג:
כיוצא בו לא יאכל הזב.												■	יד:
בוא וראה עד היכן פרצה טהרה בישראל, שלא שנינו: לא יאכל הטהור עם הטמא אלא: לא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל עבירה.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											■	יד:
כיוצא בו, לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא ירגילנו אצלו.												■	יד:
וכי מרגילו אצלו מאי הוי?												ז	יד:
אלא אימא: שמא יאכילנו דברים טמאין.												■	יד:
אטו זב פרוש לאו דברים טמאין אכיל?												ז	יד:
גזירה שמא יאכילנו דברים שאינן מתוקנין.	אביי:											!	יד:
רוב עמי הארץ מעשרין הן, אלא: שמא יהא רגיל אצלו, ויאכילנו דברים טמאין בימי טהרתו.	רבא:											!	יד:
נדה, מהו שתישן עם בעלה היא בבגדה והוא בכגדו?	איבעיא להו:											^	יד:
העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל, דברי בית שמאי.	רב יוסף, תא שמע: [בית שמאי]											■	יד:
לא עולה ולא נאכל.	בית הלל:											■	יד:
שאני התם דליכא דיעות.												ז	יד:
הכי נמי מסתברא, דהיכא דאיכא דיעות שאני												■	יד:
שני אכסניים אוכלין על שלחן אחד, זה אוכל בשר וזה אוכל גבינה - ואין חוששין.	דקתני סיפא, רבן שמעון בן גמליאל:											■	יד:
לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה, אבל מכירין זה את זה - אסורים.	רב תנן בר אמי אמר											■	יד:
והני נמי - מכירין זה את זה נינהו												ז	יד:
הכי השתא התם - דיעות איכא, שינוי ליכא, הכא - איכא דיעות, ואיכא שינוי.												!	יד:
שני אכסניים אוכלין על שלחן אחד, זה בשר וזה גבינה.	איכא דאמרי: תא שמע, רבן שמעון בן גמליאל:											■	יד:
לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה, אבל מכירין זה את זה - אסור.	ואתמר עלה, אמר רב תנן בר אמי אמר שמואל:											■	יד:
והני נמי - מכירין זה את זה נינהו.												!	יד:
התם - דיעות איכא, שינוי ליכא, הכא - איכא דיעות ואיכא שינוי.												ז	יד:
לא יאכל הזב עם הזבה משום הרגל עבירה.	תא שמע:											■	יד:
הכי נמי: דיעות - איכא, שינוי ליכא.												ז	יד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(יחזקאל יח) ואל ההרים לא אכל ועיניו לא נשא אל גלולי בית ישראל ואת אשת רעהו לא טמא ואל אשה נדה לא יקרב, מקיש אשה נדה לאשת רעהו. מה אשת רעהו - הוא בבגדו והיא בבגדה אסור, אף אשתו נדה - הוא בבגדו והיא בבגדה אסור.	תא שמע:											◊
שמע מינה.												!
ופליגא דרבי פדת												◊
לא אסרה תורה אלא קורבה של גלוי עריות בלבד, שנאמר (ויקרא יח) איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה.	דאמר רבי פדת:											◊
עולא כי הוי אתי מבי רב הוה מנשק להו לאחוותיה אבי חדייהו, ואמרי לה אבי ידיהו.	[עולא]											○
ופליגא דידה אדידה												■
אפילו שום קורבה אסור, משום לך לך אמרי נזירא סחור סחור, לכרמא לא תקרב.	דאמר עולא:											■
מעשה בתלמיד אחד ששנה הרבה וקרא הרבה, ושימש תלמידי חכמים הרבה, ומת בחצי ימיו. והיתה אשתו נוטלת תפיליו ומחזרתם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ואמרה להם: כתיב בתורה (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימיו, בעלי ששנה הרבה וקרא הרבה ושימש תלמידי חכמים הרבה - מפני מה מת בחצי ימיו? ולא היה אדם מחזירה דבר.	תני דבי אליהו:											○
פעם אחת נתארחתני אצלה והיתה מסיתה כל אותו מאורע.												○
ואמרתי לה: בתי, בימי נדוּתך מה הוא אצלך?												○
אמרה לי: חס ושלום, אפילו באצבע קטנה לא נגע בי.												○
בימי לבוּנך מה אצלך?												○
אכל עמי, ושתה עמי, וישן עמי בקירוב בשר, ולא עלתה דעתו על דבר אחר.												○
ואמרתי לה: ברוך המקום שהרגו, שלא נשא פנים לתורה, שהרי אמרה תורה (ויקרא יא) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.												○
מטה חדא הואי.	כי אתא רב דימי אמר:											■
סינר מפסיק בינו לבינה.	במערכא אמרי, אמר רב יצחק בר יוסף:											■
ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גרון שעלו לבקרו.												■
נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום.												■
אלו תנן, או ואלו תנן? ואלו תנן - הני דאמרן, או אלו תנן - דבעינן למימר קמן?	אביי לרב יוסף:											^
אין פולין לאור הנר, ואין קורין לאור הנר, ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גרון.	תא שמע:											!
שמע מינה: ואלו תנן, שמע מינה.												!
מי כתב מגילת תענית?	תנו רבנן:											^
חנניה בן חזקיה וסיעתו, שהיו מחבבין את הצרות.	אמרו:											!
אף אנו מחבבין את הצרות, אבל מה נעשה, שאם באנו לכתוב - אין אנו מספיקין.	רבן שמעון בן גמליאל:											■
דבר אחר: אין שוטה נפגע.												■
דבר אחר: אין בשר המת מרגיש באיזמל.												■
איני?												?

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
קשה רימה למת כמחט בבשר החי, שנאמר (איוב יד) אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל	והאמר רב יצחק:											◊	יג.
אימא: אין בשר המת שבחי מרגיש באיזמל.												◊	יג.
ברם זכור אותו האיש לטוב, וחנניה בן חזקיה שמו, שאלמלא הוא נגנז ספר יחזקאל, שהיו דבריו סותרין דברי תורה, מה עשה? העלו לו שלש מאות גרבי שמן, וישב בעלייה, ודרשן. ושמה עשר דבר גזרו.	רב יהודה אמר רב:											■	יג.
מאי נינהו שמנה עשר דבר?												^	יג.
אלו פוסלין את התרומה: האוכל אוכל ראשון, והאוכל אוכל שני, והשותה משקין טמאין, והבא ראשו ורובו במים שאובין, וטהור שנפלו על ראשו ורובו שלשה לוגין מים שאובין, והידים והטבול יום, והאוכלים והכלים שנטמאו במשקין.	דתנן:											!	יג.
מאן תנא האוכל אוכל ראשון והאוכל אוכל שני - מפסל פסלי, טמוי לא מטמו?												^	יג.
רבי יהושע היא.	רבה בר בר חנה:											!	יד.
האוכל אוכל ראשון - ראשון, ואוכל אוכל שני - שני, אוכל שלישי - שלישי.	דתנן, רבי אליעזר:											!	יד.
האוכל אוכל ראשון ואוכל שני - שני, שלישי - שני לקודש ואין שני לתרומה, בחולין שנעשו על טהרת תרומה.	רבי יהושע:											!	יד.
אוכל אוכל ראשון, ואוכל אוכל שני מאי טעמא גזרו ביה רבנן טומאה?												^	יד.
דזימנין דאכיל אוכלין טמאין, ושקיל משקין דתרומה ושדי לפומיה, ופסיל להו.												!	יד.
שותה משקין טמאין מאי טעמא גזרו ביה רבנן טומאה?												^	יד.
דזימנין דשתה משקין טמאין, ושקל אוכלין דתרומה ושדי לפומיה, ופסיל להו.												!	יד.
היינו הך												⚡	יד.
מהו דתימא: הא - שכחי, והא - לא שכחי, קמשמע לן.												!	יד.
והבא ראשו ורובו במים שאובין												■	יד.
מאי טעמא גזרו ביה רבנן טומאה?												^	יד.
שבתחלה היו טובלין במי מערות מכונסין וסרוחין, והיו נותנין עליהן מים שאובין, התחילו ועשאום קבע - גזרו עליהם טומאה.	רב ביבי אמר רב אסי:											!	יד.
מאי קבע?												^	יד.
שהיו אומרים: לא אלו מטהרין - אלא אלו ואלו מטהרין.	אביי:											!	יד.
מאי נפקא מינה? הא קא טבלי בהנך	אמר ליה רבא:											⚡	יד.
שהיו אומרים לא אלו מטהרין - אלא אלו מטהרין.	אלא אמר רבא:											!	יד.
וטהור שנפלו על ראשו ורובו שלשה לוגין מים שאובין												■	יד.
מאי טעמא גזרו ביה רבנן טומאה?												^	יד.
דאי לא הא - לא קיימא הא.												!	יד.
וספר מאי טעמא גזרו ביה רבנן טומאה?												^	יד.
שבתחלה היו מצניעין את אוכלין דתרומה אצל ספר תורה, ואמרו: האי קדש והאי קדש. כיון דקחזו דקאתו לידי פסידא, גזרו ביה רבנן טומאה.	רב מרשיא:											!	יד.
והידים												■	יד.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-יציאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מפני שהידים עסקניות הן.												◊	יד:	
אף ידים הבאות מחמת ספר פוסלות את התרומה, משום דרבי פרנך.	תנא:												◊	יד:
האוחז ספר תורה ערום - נקבר ערום.	דאמר רבי פרנך אמר רבי יוחנן:												◊	יד:
ערום סלקא דעתך?											ז			יד:
ערום בלא מצות.	אלא אמר רבי זירא:													יד:
בלא מצות סלקא דעתך?												ז		יד:
ערום בלא אותה מצוה.	אלא אימא:												◊	יד:
הי גזור ברישא?												א		יד:
אילימא הא גזור ברישא													!	יד:
כיון דהך גזור ברישא הא תו למה לי?												ז		יד:
אלא, הך גזור ברישא, והדר גזור בכלהו ידים.													!	יד:
וטבול יום.														יד:
טבול יום דאורייתא הוא, דכתיב: (ויקרא כב) ובא השמש וטהר													ז	יד:
סמי מכאן טבול יום.														יד:
והאוכלין שנטמאו במשקין.														יד:
במשקין דמאי?													א	יד:
אילימא במשקין הבאין מחמת שרץ													!	יד:
דאורייתא נינהו, דכתיב (ויקרא יא) וכל משקה אשר ישתה													ז	יד:
אלא: במשקין הבאין מחמת ידים, וגזירה משום משקין הבאין מחמת שרץ.													!	יד:
והכלים שנטמאו במשקין.														יד:
כלים דאיטמאו במשקין דמאי?													א	יד:
אילימא במשקין דזב													!	יד:
דאורייתא נינהו, דכתיב (ויקרא טו) וכי ירק הזב בטהור - מה שביד טהור טמאתי לך													ז	יד:
אלא: במשקין הבאין מחמת שרץ, וגזירה משום משקין דזב.													!	יד:
וידים תלמידי שמאי והלל גזור? שמאי והלל גזור													ז	יד:
דתניא: [יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים ועל כלי זכוכית.													ז	יד:
שמעון בן שטח תיקן כתובה לאשה, וגזר טומאה על כלי מתכות.	[שמעון בן שטח]												ז	יד:
שמאי והלל גזרו טומאה על הידים.	[שמאי והלל]												ז	יד:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
וכי תימא: שמאי וסיעתו והלל וסיעתו											!	◊	יד:	
שמנה עשר דבר גזרו, ובשמנה עשר נחלקו.	והאמר רב יהודה אמר שמואל:										⚡	◊	יד:	
ואילו הלל ושמאי לא נחלקו אלא בשלשה מקומות											⚡		יד:	
בשלשה מקומות נחלקו, ותו לא	דאמר רב הונא:										⚡	◊	יד:	
וכי תימא: אתו אינהו - גזור לתלות, ואתו תלמידיהו - וגזרו לשרוף											!		יד:	
ידיים תחלת גזירתן לשריפה											⚡		יד:	
אלא: אתו אינהו, גזור ולא קבלו מיניהו, ואתו תלמידיהו - גזרו וקבלו מיניהו.											!	◊	יד:	
ואכתי, שלמה גזר											⚡	◊	יד:	
בשעה שתיקן שלמה עירובין ונטילת ידיים יצתה בת קול ואמרה: (משלי כג) בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני. (משלי כז) חכם בני ושמח לבי ואשיבה חרפי דבר.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:										⚡	◊	יד:	
אתא שלמה - גזר לקדשים, ואתו אינהו - וגזרו אף לתרומה.											!	◊	יד:	
שמנה עשר גזרו, ובשמנה עשר נחלקו.	גופא, אמר רב יהודה אמר שמואל:											⚡	◊	טו:
הושון	והתניא:										⚡		טו:	
בו ביום נחלקו, ולמחר הושו.											!	◊	טו:	
בשלשה מקומות נחלקו שמאי והלל.	גופא, אמר רב הונא:											⚡	◊	טו:
מקב חלה	שמאי:										♦	⚡	◊	טו:
מקביים	הלל:										♦	⚡	◊	טו:
לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא, קב ומחצה חייב בחלה.	חכמים:										♦	⚡	◊	טו:
משהגדילו המדות אמרו: חמשת רבעים קמה חייבין בחלה.	[חכמים]										⚡	⚡	◊	טו:
חמשה - פטורין, חמשה ועוד - חייבין.	רבי יוסי:											⚡	◊	טו:
ואידך												⚡		טו:
מלא היו מים שאובים פוסלים את המקוה.	הלל:										♦	⚡	◊	טו:
שחייב אדם לומר בלשון רבו.											⚡	⚡		טו:
תשעה קבין	שמאי:										♦	⚡	◊	טו:
לא כדברי זה ולא כדברי זה	חכמים:										♦	⚡	◊	טו:
עד שבאו שני גרדיים משער האשפה שבירושלים, והעידו משום שמעיה ואבטליון ששלשה לוגין מים שאובין פוסלים את המקוה וקיימו חכמים את דבריהם.	[חכמים]										⚡	⚡	◊	טו:
ואידך												⚡		טו:
כל הנשים דיון שעתן	שמאי:										♦	⚡	◊	טו:
מפקידה לפקידה, ואפילו לימים הרבה.	הלל:										♦	⚡	◊	טו:
לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא: מעת לעת - ממעט על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה - ממעט על יד מעת לעת.	חכמים:										♦	⚡	◊	טו:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ותו ליכא? והאיכא:											◊	טו.	
לסמוך	הלל:				◊	■						טו.	
שלא לסמוך	שמאי:				◊	■						טו.	
כי קאמר, רב הונא - היכא דליכא פלוגתא דרבוותא בהדייהו											!	טו.	
והאיכא:											◊	טו.	
הבוצר לגת, שמאי אומר: הוכשר	[שמאי]				◊	■						טו.	
לא הוכשר	הלל:				◊	■						טו.	
בר מיניה דההיא - דהתם קא שתיק ליה הלל לשמאי.											!	טו.	
יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים גזרו טומאה על ארץ העמים ועל כלי זכוכית	[יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים]											◊	טו.
והא רבנן דשמנים שנה גזר											◊	טו.	
כשחלה רבי ישמעאל ברבי יוסי שלחו לו: רבי, אמור לנו שנים ושלושה דברים שאמרת משום אביך	דאמר רב כהנא:										◊	טו.	
שלח להם, כך אמר אבא: מאה ושמונים שנה עד שלא חרב הבית פשטה מלכות הרשעה על ישראל. שמונים שנה עד שלא חרב הבית גזרו טומאה על ארץ העמים ועל כלי זכוכית. ארבעים שנה עד שלא חרב הבית גלתה לה סנהדרין וישיבה לה בחנויות.	[רבי יוסי]										◊	טו.	
למאי הילכתא?											◊	טו.	
לומר שלא דנו דיני קנסות.	רבי יצחק בר אבדימי:										!	טו.	
דיני קנסות סלקא דעתך?											◊	טו.	
אלא אימא: שלא דנו דיני נפשות.											!	טו.	
וכי תימא: בשמונים שנה נמי אינהו הוו											!	טו.	
הלל ושמועון גמליאל ושמועון נהגו נשיאותן בפני הבית מאה שנה.	והתניא:										◊	טו.	
ואילו יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן הוו קדמי טובא											◊	טו.	
אלא: אתו אינהו גזרו אגושא לשרוף, ואאירא ולא כלום, ואתו רבנן דשמונים שנה גזרו אאירא לתלות.											!	טו.	
למימרא דתחילה חזא גזירתא הוה לשריפה?											◊	טו.	
ידיים תחלת גזירתן לשריפה.	והאמר אילפא:										◊	טו.	
ידיים הוא דתחלת גזירתן לשריפה, הא מידי אחרינא - לא											◊	טו.	
אלא: אתו אינהו גזרו אגושא - לתלות, ואאירא - ולא כלום, ואתו רבנן דשמונים שנה גזרו אגושא - לשרוף, ואאירא לתלות.											!	טו.	
ואכתי, באושא גזר											◊	טו.	
על ששה ספקות שורפין את התרומה: על ספק בית הפרס, ועל ספק עפר הבא מארץ העמים, ועל ספק בגדי עם הארץ, ועל ספק כלים הנמצאין, ועל ספק הרוקן, ועל ספק מי רגלי אדם שכנגד מי רגלי בהמה.	דתנן:										◊	טו.	
על ודאי מגען שהוא ספק טומאתן שורפין את התרומה.	[ת"ק]										◊	טו.	
אף על ספק מגען ברשות היחיד שורפין.	רבי יוסי:										◊	טו.	

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ♠ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

שבת-יציאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
ברשות היחיד - תולין, ברשות הרבים - טהורין.	חכמים:		♦	♠	^						!	■
אלו ששה ספיקות - באושא התקינן	ואמר עולא:				♠	^						■
אלא: אתו אינהו גזור אגושא לתלות ואאירא ולא כלום, ואתו רבנן דשמונים שנה גזור: אידי ואידי לתלות. ואתו באושא גזור אגושא - לשרוף, ואאירא - כדקא' קא'.												■